

Hoofdstuk 1. Tussen twee werelden

Een februaristorm sneed door de lucht en rukte aan de takken van de berken. Midden op een open plek in het bos ving een eenzame auto de volle laag op. De motor was net stilgevallen, maar de cabine hield de achtergebleven warmte nog even vast.

Op de versleten achterbank lag een kind opgerold als een klein dier. Ze hield zich doodstil onder haar deken om de laatste warmte niet te verjagen, terwijl haar wangen nog na gloeiden. Haar ogen zochten de maan, die zachtjes glansde tussen de kale takken, alsof ze verstoppertje speelde met de nacht. En met haar. Heel even voelde ze iets verschuiven achter haar blik. Alsof iemand anders door haar ogen naar de maan keek. Het duurde nauwelijks langer dan een hartslag. Daarna bleef er alleen een vreemde leegte achter.

Een venijnige windvlaag glipte door een kier in het portierraam en tastte als een kille hand over haar wangen. Het herinnerde haar aan de wereld waaruit ze was

weggevlucht, en veroorzaakte een rilling die door haar hele lijf trok.

Haar blik dwaalde af naar de schaduwrand van het bos, waar de man in het witte pak lag. Roerloos lag hij op zijn rug, met zijn armen strak langs zijn zij. Alsof hij, starend naar de hemel, gewoon in slaap gevallen was. Ze wilde wegkijken, maar haar ogen bleven haken aan een dun straaltje bloed dat uit zijn oor stroomde. Het sijpelde over de grond, slingerde tussen dorre bladeren door en vond feilloos de weg naar de vervallen auto.

Terwijl het bloed traag de versleten banden van de auto kleurde, torede hoog op de heuvel een oud Victoriaans landhuis boven de omgeving uit. Een helder licht scheen door een enkel, vuil raam.

Het kind hield haar adem in en keek door de beslagen ruit. Haar ogen bleven hangen aan het vreemde licht op de heuvel, tot een donkere beweging zich losmaakte van de schaduwen en haar blik abrupt wegtrok. Tussen de bomen tekende zich een gedaante af, gehuld in een donkerblauwe mantel met een

diepe kap over haar gezicht. Alleen haar grote, wijd geplaatste ogen bleven zichtbaar in het donker.

Vanuit de auto volgde het kind hoe de onbekende haar blik langzaam over de open plek liet glijden: langs het wit, de sporen in de modder en de beslagen ruiten waarachter zij verborgen zat.

De vrouw ademde diep in, alsof ze de geur van mos en vochtige aarde voorgoed in haar longen wilde verankeren. Toen draaide ze zich om, licht als de wind. In haar haast zwiepte haar mantel als een scheur in de lucht langs haar benen. Door het glas volgde het kind haar blik, die een oud, gerimpeld gezicht vond dat half verscholen ging onder eenzelfde donkerblauwe mantel als de hare.

"Fijn dat u gekomen bent," zei de vrouw zacht, met een lichte buiging.

De man knikte langzaam. "De tijd haalt mij zelfs in." Hij zakte op één knie, zijn blik rustend op het bundeltje dekens in de auto.

"Vergeet de machines, kleintje. Vergeet de verstikkende dampen en de lege, opgepompte lichamen. Onthoud de kou

van deze nacht, de wind, de geur van mos en natte aarde. De chaos van een nieuw leven. “

Zijn stem was nauwelijks meer dan een fluistering, opgetild door de wind. Licht als adem, maar met het gewicht van een zware belofte.

In de auto sloot het meisje haar ogen en liet het warme gevoel van bescherming over zich heen glijden. Met die belofte als zachte deken dommelde ze een beetje weg. Buiten loste het duister langzaam op. De maan verdween achter de horizon en maakte plaats voor een bleke zon. IJzig ochtendlicht gleed over de beslagen ruiten van de auto, vond het kleine gezicht en bleef even hangen op haar gesloten ogen.

Het kraken van het portier verbrak plots de stilte. Met een schok opende ze haar ogen en duwde zich langzaam omhoog, haar knokkels diep in de deken gegraven. Instinctief schoof ze achteruit toen de gestalte zich zo ver naar binnen boog, dat haar brede schaduw al het binnenvallende licht in één klap opslokte.

Iets bewoog door het licht: een vage vorm die steeds dichterbij kwam. Een oud vrouwengezicht met een strakke

knot doemde op in haar blikveld, haar voorhoofd geplooid in een scherpe frons.

"Bonnie, er ligt weer een kind!" riep de vrouw, terwijl ze ongeduldig wenkte naar iemand achter zich.

Een jongere vrouw, overladen met tassen, kwam struikelend dichterbij. Zelfs in de kou trok er een diepe, vrolijke lachrimpel rond haar ogen.

"Alweer een kind?" mompelde ze.

Ze boog zich naar het bundeltje toe. Haar blik rustte op de blauwe plekken en de doorschijnende aderen.

Voorzichtig stak ze een hand uit. Maar voor ze haar kon aanraken, trok het kind zich terug, dieper in de dekens.

Alleen haar ogen glansden nog op vanuit de dekens. Schuw, maar alert. Er zat iets vreemds in die blik. Aan haar gezicht en ogen te zien moest ze ouder zijn dan een baby, maar haar lichaam was nauwelijks groter dan een vol brood.

"Blythe, ze ziet er wat eigenaardig uit," zei Bonnie.

"Eigenaardig?"

Blythe hief haar armen, liet ze weer zakken en tikte met haar vingertoppen op het koude metaal.

Het meisje was niet de eerste. De wereld leek deze dagen kinderen achter te laten die nergens meer in pasten. Vreemdelingen met verdwaalde blikken en een trage pas. De meesten bewogen zich alsof hun lichamen hen vreemd waren, als geleende vormen die nooit helemaal leken te passen.

Bonnie klemde haar kaken op elkaar en wendde haar blik weer naar het meisje.

"Wat is je naam?" vroeg ze.

Het meisje opende haar mond even, maar er kwam geen geluid.

"Misschien heeft ze geen naam?" merkte Blythe op.

"Onzin, ieder kind op de wereld heeft toch een naam?"

Even bleef het stil. Toen kwam er opnieuw beweging tussen de bomen. Stemmen klonken vanuit de schaduwen van het bos.

"Ze zal zich hier nooit kunnen aarden," fluisterde de vrouw.

"Ze moet hier blijven," antwoordde de man, terwijl hij zijn donkere kap iets verder over zijn gezicht trok om onzichtbaar te blijven tussen de bomen. "In de toekomst zal men haar als eerste zoeken. Ik dacht dat wij het daarover eens waren?"

"Dat weet ik," bracht de vrouw uit. "Maar het is moeilijk om haar los te laten wanneer zoveel van haar afhangt."

Een kleine robot rolde tussen de bomen door.

Het bolle apparaat piepte hoog terwijl hij paniekerig begon rond te draaien. Met een kalm maar dringend gebaar duwde de man hem terug.

"Ze mogen niet weten dat wij bestaan. En het is beter voor beide partijen om dat nog even zo te houden," zei hij.

De robot maakte een reeks verontwaardigde brom- en snorgeluiden, maar bleef daarna roerloos in de schaduwen zitten.

Op de open plek draaide Bonnie zich abrupt om en liet haar gespannen blik over de verlaten vlakte glijden. Onder de diepe schaduwen van de berkenbomen bewoog niets, geen

enkel teken van leven. En toch be kroop haar dat akelige gevoel, alsof ze ergens uit het duister nauwlettend werden gadegeslagen.

"We nemen het meisje mee," fluisterde ze, de emotie hoorbaar in haar stem. "Nu."

Terwijl Blythe het kind bleef aanstaren, dook Bonnie onder het dashboard. Met een verbeterd gezicht trok ze aan een loshangende kabel, stripte het plastic met haar tanden en drukte de koperen kernen tegen elkaar. Een felle blauwe vonk verlichtte de cabine. De motor brulde het uit, een rauw geluid dat door de stilte van het berkenbos sneed en de laatste bladeren van de takken schudde.

Blythe glipte met het kind in haar armen de achterbank op, terwijl Bonnie zich achter het trillende stuur hees.

De geur van verbrand rubber en benzine vulde direct de ijzige cabine. Bonnie greep de klink en smiet het portier dicht, maar het metaal weigerde. Drie keer moest ze er tegenaan beuken voordat het krakende slot eindelijk pakte.

Terwijl de auto trillend tot rust probeerde te komen in zijn stationaire loop, bleef het buiten doodstil.

Vanuit de schaduwen van de berken werd elke beweging gevolgd. De vrouw, haar gezicht nog altijd half verscholen onder de donkere kap, observeerde vooral de oudste van de twee. Haar blik stond strak gericht op de worsteling met het portier.

"Ik vertrouw de mensen hier niet. Ze zijn bang voor alles wat ze niet kennen of begrijpen," bracht ze uit. Haar stem, die de hele avond zo krachtig was geweest, klonk nu gebroken. Bang dat het niet lang meer zou duren voor ze voorgoed afscheid moest nemen, keek ze gespannen naar de auto terwijl ze haar bleke vingers in elkaar vouwde.

De man naast haar wierp haar een warme blik toe, ging gehurkt naast haar zitten en pakte haar bevende handen vast. "De mensen hier mogen dan onstabiel en wispelturig zijn, maar alleen een gewetenloos monster ontnemt het leven van een groep kinderen omdat hij ze als bezit ziet."

Intussen gaf Bonnie op de open plek de knop van de vastgeroeste versnellingspook zo hard als ze kon een duw. Op de achterbank trok Blythe een brief uit het kleine vuistje van het meisje. Ze wierp een vluchtige blik over een heel

specifieke lijst die daarop stond en verfrommelde het, waarna ze hem onopvallend in haar schort wegstak. Bonnie merkte niets, maar Blythe keek nog één keer nerveus naar het meisje.

Wat als het waar was, wat daar stond?

Bonnie, die alleen maar oog had voor de auto, zuchtte diep van opluchting toen de wagen eindelijk krakend in beweging kwam. De koplampen vonkten onregelmatig op in de grijze mist. Ze maakten een ruime bocht en voor een kort moment gleed de fletse lichtbundel over iets wits dat half verscholen tussen de dorre varens lag.

"Wat was dat?" mompelde Bonnie. Haar stem werd gedempt door de ronkende motor terwijl haar hand aarzelde bij de versnellingspook.

Op de achterbank drukte Blythe het bundeltje dekens dichter tegen zich aan. Haar stem klonk kil en dringend. "Rijden, Bonnie. Gewoon doorrijden. En niet meer achterom kijken."

Bonnie slikte, gaf gas en scheurde de auto het bos uit, de heuvel op en richting het landhuis. Achter hen danste het stof nog in het vroege ochtendlicht. Waar de auto was geweest,

bleef niets achter dan platgetrapte bladeren, het wit, en het stille begin van een verhaal dat tot ver voorbij deze tijd verteld zou worden.

De twee gedaanten en de robot keken de auto zwijgend na. Het beeld van het meisje achter het raam, met haar grote ogen vol ontzetting, bleef op hun netvlies gebrand. In haar blik weerkaatsten het koude ochtendlicht en de kronkelende weg die langzaam achter de auto vervaagde. Uiteindelijk verdween de auto achter de bolling van het pad, alsof de ochtend haar zacht in zich opnam.

"Je bent hier niet alleen, kleintje," zei de man zacht.

"Niet zolang onze ogen over je waken. Zelfs als de toekomst ons terugroept, blijft onze bescherming bij jou."

Zwijgend trokken ze hun donkere kappen weer naar voren, tot hun gezichten volledig in de schaduw van de stof verdwenen. De vrouw knikte naar de man, tilde de kleine robot op en borg hem weg onder haar mantel. Ze wierpen een laatste blik op de bocht en stapten de duisternis in, waar hun vormen oplostten tot licht dat zijn weg verloor tussen de tijdlijnen.

Hoofdstuk 2. De Spiegelziel

Silva was een mistig dorp, gevangen tussen knoestige bomen, kronkelende rivieren en heuvels die de horizon opeisten.

De huizen waren klein, oud en scheefgezakt; in dat opzicht had het een sobere schoonheid. Maar achter die buitenkant was het er vooral... saai. Er was niets te doen, niets te beleven.

Mensen sjokten verveeld over straat, vastgeroest in hun dagelijkse routines. Wat ze in die eentonigheid wél deden, was kijken. Ze bekeken elkaar, beoordeelden, becommentarieerden.

En niemand werd nauwlettender in de gaten gehouden dan Tamsin. Waar ze ook verscheen, volgden fluisteringen en schuine blikken. Mensen vreesden alles wat buiten de norm viel, en met haar onnatuurlijk lichte haar en grote, heldergrijze ogen wás zij niet de norm. Onder haar mouwen verstopte ze plekken op haar huid waarvan geen dokter de oorzaak wist; blauwe vlekken die kwamen en gingen als de fasen van de maan. Niemand wist waar ze vandaan kwam. Zijzelf ook niet. Wat ze wel wist, was dat ze hier niet

thuishoorde, alsof ze uit een ander hoofdstuk van de wereld was gevallen.

Op deze koude novemberdag sloeg ze haar armen om zich heen. En in plaats van haar gebruikelijke pad langs de wakkere beekjes koos ze voor een andere route. Verzonken in gedachten sloeg ze rechtsaf, een slecht onderhouden zandweggetje op.

Als je deze weg helemaal afliep, verliet je het dorp en wandelde je richting de bergen. Vaak had ze zich afgevraagd wat er achter de bergen in de verte voor werelden schuilden. Zou iemand haar missen als ze dit pad volgde om nooit meer terug te keren?

Waarschijnlijk niet.

Jaren nadat ze door het weeshuis was verkocht, belandde ze in een pleeggezin dat zich amper met haar bemoeide. Haar opvoeder — ze had pleegmoeder willen zeggen, maar die vrouw was het niet waard om welke vorm van moederschap dan ook te dragen — hield haar alleen vanwege een mysterieuze zorgplicht. Iedere maand kwam er geld binnen en een lijst met regels die tot in detail moesten worden

gevolgd. Haar opvoeders haalden altijd het minimale voor haar en het maximale voor zichzelf daaruit. Vaak voelde ze zich niet meer dan een wandelende transactie.

Tamsin scheurde zich los uit haar malende gedachten en stond stil voor een hoog gebouw dat intimiderend boven haar uittorende: strak en koud. Onzeker stapte ze naar binnen en tikte zenuwachtig met bleke vingers op de receptiebalie, waar ze nauwelijks bovenuit kwam. Ze tikte door, net zo lang tot een receptioniste traag en chagrijnig kwam aanschuifelen.

Op een niet al te vriendelijke manier werd ze naar de lift geleid door dezelfde korte, bondige receptioniste met vettig haar en een grauwe huid. De vrouw zag eruit alsof ze het gebouw de laatste tien jaar niet meer had verlaten.

In de lift stond een andere vrouw, die het voor elkaar kreeg om zowel gestrest als verveeld uit haar ogen te kijken. Geïrriteerd tikte ze met haar naaldhakken op de grond en nam haar van top tot teen op.

Na enkele seconden, die minuten leken te duren, stapte Tamsin ongemakkelijk uit op de derde verdieping.

Daar schudde ze de hand van een lange, statige man die haar stond op te wachten. Ze merkte vrijwel meteen dat hij haar handdruk maar halfhartig beantwoordde.

De man, die zichzelf had voorgesteld als meneer Abbott, wierp een vluchtige blik op haar onderarm.

Gespannen volgde Tamsin zijn blik naar een blauwe huiduitslag die daar al haar hele leven zat.

"Het is niet wat het lijkt," fluisterde ze.

Meneer Abbott knikte, duidelijk niet geïnteresseerd.

"Wij hebben hier geen tolerantie voor drugsgebruikers. Wij zien hier zoveel van dat volk. Het loopt echt de spuigaten uit de laatste jaren."

"Zoals ik al zei, het is niet wat het lijkt. Echt niet. Het is een medische aandoening."

Meneer Abbott knikte wederom, alsof hij haar nauwelijks hoorde, en wees naar een stoel voor zijn statige bureau. Daar bladerde hij door een dik, redelijk goed opgebouwd

dossier met de naam Tamsin erop. Hij keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

"Geen achternaam? En zo... jong?"

Maar hij was nauwelijks verbaasd. Sinds de wereld twintig jaar geleden financieel was ingestort, was chaos het nieuwe normaal. Bedrijven voerden oorlog, hulpdiensten werden opgeheven en kinderen zwierven als verdwaalde schimmen door de straten. Veel van hen hadden niet eens een voornaam, laat staan een achternaam.

Tegelijkertijd was het tempo van technologische ontwikkeling onvoorspelbaar geworden. Sommige technologieën waren in de tijd blijven hangen, andere leken hun tijd ver vooruit. Alsof de wereld in fragmenten vooruit of achteruit sprong, zonder logisch patroon.

Meneer Abbott had bij binnenkomst al bepaald dat deze bleke vreemdeling geen kans van slagen had. Hij was geen hulpverlener, maar een zakenman.

"Bent u al die sollicitatiegesprekken niet zat?" vroeg hij.

Tamsin schoot haar blik los van het raam.

"Het hoort erbij," zei ze kalm.

Vanbinnen kolkte het. Het liefst had ze hem over zijn bureau getrokken en geroepen dat ze het inderdaad zat was.

Maar in plaats daarvan kneep ze haar duimen in elkaar onder de tafel tot haar knokkels wit zagen, en dwong zichzelf tot een kalme glimlach.

"Waar kan ik uw studieresultaten terugvinden?" vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen.

Onder de indringende blik van de man kon ze alleen maar naar de vloer kijken. "Geen diploma's, maar ik leer snel." Het was haar standaardantwoord geworden, ergens tussen trots en wanhoop in.

"En ervaring?"

Tamsin slikte. Het gesprek gleed weg onder haar voeten.

"Ik hoop hier de kans te krijgen me te ontwikkelen."

Saai, maar eerlijk. Haar eerdere creatieve antwoorden hadden haar ook nergens gebracht.

Abbott leunde achterover en knikte traag. "We moeten ergens beginnen, natuurlijk. Heeft u zelf nog vragen?"

Tamsin stelde plichtsgetrouw wat basisvragen, schudde hem stevig de hand en liep nog geen twee minuten later moedeloos de deur uit. Geen illusies armer, maar ook geen hoop rijker.

Terwijl ze door de dorpsstraat richting haar appartement liep, streek een koude windvlaag langs haar bleke wangen.

Haar ogen speurden de donker wordende lucht af naar de eerste sterren. Een flits van wit en zilver licht schoot door de lucht, als een kraakheldere ster die neerviel op schemerige wolkenvelden. Een bleekblauw schijnsel straalde eromheen, en enkele vliegende schaduwen leken ervoor te wijken.

Toen daalden de schaduwen vlakbij neer en verdwenen cirkelend in een luchtstroom. Verdwaasd bekeek ze het schouwspel. Maar zo snel als het gekomen was, zo snel was het ook weer door de avond opgeslokt.

Vijf minuten later kwam ze uit op een kaal plein.

Links verrees haar appartementencomplex, een bijna honderd jaar oud gebouw dat op instorten stond. Rechts sloeg een kerkklok; het was etenstijd.

Toen ze de hoek om liep naar de ingang, verstrakten haar schouders. Daar stond hij. Een vreemde man voorovergebogen over zijn wandelstok, precies zoals de afgelopen maand; elke avond, op hetzelfde uur, op exact dezelfde plek.

Toen hij opkeek, gleden haar ogen over zijn diepe rimpels en ingevallen wangen. Zijn hand, een gerimpelde klauw, klemde zich om het hout van de stok. Hij keek niet naar de kerkklok of naar de voorbijgangers die zich naar binnen haastten. Zijn blik was roerloos vastgebeten op haar.

Tamsin slikte de brok in haar keel weg.

"Goedenavond!" riep ze.

Geen reactie.

Verwoed knipperde ze tegen de koude novemberwind. Toen ze haar ogen weer opende, was de man verdwenen. Verbijsterd bleef ze staan en liet haar blik over het plein en de bosrand daarachter glijden, zeker wetend dat zijn ogen niet meer op haar gebrand waren. Met een laatste, onrustige blik

over haar schouder scheurde ze haar blik los en liep de hal van haar appartementencomplex binnen.

Ze moest uitkijken dat ze niet struikelde over het vieze tapijt dat gescheurd en opgekruld lag. Verf bladderde van de muren en tl-buizen flikkerden voortdurend spookachtig aan en uit. Een lift was er wel, maar niemand was zo gek die roestbak te vertrouwen.

Ze was opgelucht toen ze voor haar voordeur stond.

"Vanavond ook weer alleen?" merkte haar buurman op.

"Altijd alleen, maar dat zult u ongetwijfeld hebben opgemerkt?"

Ze gaf hem een halve glimlach die net niet vriendelijk genoeg was om een uitnodiging te zijn, en stapte naar binnen.

Haar appartement bestond uit twee kleine kamers, gehuurd van een man die in de gevangenis zat voor fraude, wat misschien meer zei over zijn creativiteit dan over zijn betrouwbaarheid. Binnen rook het muffig. Voor de ramen hingen lakens, in de hoek stapelden dozen zich op en meubels die hun beste tijd hadden gehad, stonden verspreid door de

ruimte. Het huurcontract bestond uit niet meer dan een handdruk en wat contant geld in een envelop. De verhuurder had niet naar haar leeftijd gevraagd, en zij had er niets over gezegd. Ze wist inmiddels dat hulpinstellingen deuren hadden die alleen van binnenuit open gingen.

Snel schakelde ze haar alarm in. Met een iets te harde klap sloeg ze de deur achter zich dicht, draaide hem op slot en schoof de grendel ervoor. Daar leunde ze even met haar hoofd achterover. Het liefst trok ze alle lakens dicht, ging ze op bed liggen en sloot ze haar ogen tot haar wekker de volgende ochtend weer haar natuurlijke ritme verstoorde.

Toen ze zichzelf weer in bedwang had, liep ze tastend een donkere hal door naar de zitkamer en stak een licht aan. Licht was op dit moment beter dan duisternis voor haar geest, want een grote angst voor de kleinste dagelijkse werkzaamheden had haar de laatste maanden beklemd. Ze dwong zichzelf de slaapkamer voorbij te lopen en liep door naar de krappe keuken. In de gootsteen wachtte een grote stapel afwas, maar ze had nu vooral behoefte aan rust. Terwijl ze haar hoofd op de eiken tafel legde en de minuten aftelde tot haar kant-en-klaarmaaltijd klaar was, vroeg ze zich

af hoe lang ze dit leven nog ging volhouden. Om precies tien voor zeven ging het piepje van de magnetron. Net zoals gisteravond, en de avond daarvoor.

Snel slikte ze de goedkope hap weg, liep een controlerondje door het huis om de lakens voor de ramen te sluiten, en draaide de airco omhoog, ondanks het winterweer buiten. De laatste paar maanden had ze veel last van hittegolven die haar onverwachts overspoelden, samengaan met een oncontroleerbaar gevoel van misselijkheid.

Op weg naar de slaapkamer liep ze langs een gebroken spiegel in de hal. Haar reflectie was opmerkelijk wazig. Ze glimlachte naar het gezicht in de spiegel, en het glimlachte terug, maar het was een andere glimlach dan die van haarzelf. Ze knipoogde naar haar spiegelbeeld, en het knipoogde terug, maar het was een andere knipoog dan die van haarzelf. Verdwaasd bleef ze staan en bracht haar gezicht dicht bij de spiegel.

Het was alsof ze naar een tegenstrijdig evenbeeld van zichzelf keek. In haar huisden namelijk twee personen. Een van die personen was zichzelf, zoals ze zichzelf het beste kende: een

verlegen, naïef meisje dat nergens haar voet binnen de deur kreeg. Het andere, het deel dat diep weggestopt zat, was een sluwere wezen.

Het sluwe wezen in de spiegel had haar destijds laten doorschemeren dat haar naam Alia was. En sindsdien was ze steeds vaker komen opdagen. Alia kwam op verschillende manieren op bezoek, en Tamsin had dit zelden als aangenaam ervaren. Soms was Alia niets meer dan een stem in haar onderbewuste. Soms zat zij als spiegelbeeld in een reflectie of ander object. Een enkele keer stond zij er als gedaante, als een losgerukt zielsdeel.

“Geef gehoor aan de andere kant,” fluisterde Alia, zonder haar lippen een millimeter te bewegen.

Bij die woorden voelde Tamsin hoe haar eigen ziel zich in tweeën probeerde te splitsen, waarbij het deel dat zich losrukte onmiddellijk in een vreemde vorm stolde. Zodra het licht achter haar ogen doofde, kroop Alia vanuit dat duister als een sluwe indringer naar boven.

Tamsin dwong haar ogen dicht om Alia uit te bannen.

Zweetpareltjes gleden langs haar ruggengraat. Want hoe

prachtig Alia ook was, zij was haar eigen monster: een gevangene van haar ziel, die van binnenuit toesloeg. Toen ze haar ogen opende, keek ze weer naar zichzelf in de spiegel. Alles leek normaal, maar de verstikkende spanning bleef in de lucht hangen. Alia's verschijning was nooit slechts een visioen; het was de voorbode van de nacht.

Sinds haar zestiende, vijf maanden geleden, was de slaap haar vijand geworden. Tussen zonsondergang en zonsopgang hielden de nachtmerries haar onverbiddelijk in hun greep. Met een onbehaaglijk gevoel liep ze door de hal naar haar slaapkamer en plofte met een kloppende hoofdpijn op bed.

Woelend op de lakens, met haar kleren nog strak om haar lijf, spitte ze driftig een verdwaalde krant door in de hoop op wat afleiding. Alleen de kleine advertenties op de laatste pagina bleven onaangeroerd. Verveeld borg ze het op in haar nachtkastje, schopte haar schoenen uit, draaide de lamp dicht en sloot haar ogen. Er was nu alleen nog het zachte geklop van de wind en het harde getik van regendruppels te horen. En bij het kalmerende geluid van de neervallende regen zonk ze weg in een diepe slaap.

Klokslag middernacht klampte ze zich met een zweterig gezicht vast aan de spijlen van haar bed, alsof ze van de wereld afviel wanneer ze het contact daarmee verloor. Heel even had ze inderdaad het gevoel dat ze viel, alsof het bed onder haar verdween. Paniekerig maaide ze met haar armen in het rond, maar de spijlen van haar bed waren onbereikbaar. Met tegenzin opende ze haar ogen om tot de conclusie te komen dat ze weer gevangen zat in een lugubere droom. Snel wreef ze haar ogen uit, praatte hardop in zichzelf en kneep in haar arm. Maar geestelijk en fysiek was ze ergens anders.

Ze probeerde haar geest zo kalm mogelijk te houden terwijl ze observerend de omgeving in zich opnam. Haar blik gleed over een lange, in blauwe mist gehulde brug die zich tot in het oneindige voor haar uitstreckte. Er was iets eigenaardigs aan deze brug, iets dat haar op sluwe wijze probeerde te verleiden om naar de andere kant te komen. Maar ze zat muurvast, als aan de grond genageld, niet in staat om ook maar één stap te verzetten. Ze wilde terug naar haar slaapkamer, haar eigen wereld, hoe saai en somber die wereld ook was.

Aan de andere kant van de brug stapte Alia het bleke schemer van de nacht weer in. Vanaf een afstandje leken haar bewegingen soepel, licht en gracieus, alsof ze danste in de duisternis. Maar van dichtbij was er een duidelijke aftakeling te zien. Haar porseleinen huid vertoonde barsten, en achter haar normaal krachtige ogen lag nu een schreeuw om hulp. Haar lange, dunne vingers hadden zich stevig om de reling van de brug gewikkeld, en haar donkere ogen doorboorden de heldere ogen van Tamsin.

"Je hoeft maar één brug over te steken."

Tamsins blik schoot weg van Alia's donkere ogen, langs de reling naar het eindeloze blauw onder de brug. Het voelde alsof één verkeerde stap voldoende was om er voorgoed in te verdwijnen.

"Wat wil je van mij?"

"Dat je mij komt halen. Dat je een brug bouwt van jouw ziel naar de mijne."

"Hoe?"

"Door de verbinding tussen ons te openen."

"En dan?"

"Daarna hoef je alleen nog maar de eerste stap te zetten."

Alia keek naar het eindeloze blauw tussen hen in.

"Het moeilijkste deel van een reis is zelden de oversteek."

"Wat dan wel?"

"Geloven dat de andere kant echt bestaat."

Na die woorden was Alia net zo snel verdwenen als ze gekomen was, opgeslokt door de onbekende wereld aan de andere kant van de brug.

Verloren en verwilderd keek Tamsin om zich heen, zoekend naar houvast. Ze wist niet wat daar aan de andere kant van de brug lag, maar ze wist wel dat ze er nog niet klaar voor was om dat uit te vinden.

In een vlaag van blinde paniek rukte ze zich los, een wanhopige poging om te ontsnappen aan de grip van deze wereld. Voor een fractie van een seconde voelde ze de

connectie met haar eigen wereld weer. Ze gaf een laatste ruk, bevrijdde zich en viel achterover.

Haar droom versmolt met het ontwaken, maar haar herinneringen aan de droom waren nog volop aanwezig toen ze haar ogen weer opendeed in haar eigen bed. Een tijd lang knipperde ze met haar ogen voordat haar slaapkamer weer zijn normale vormen begon aan te nemen. Van top tot teen was ze doorweekt. Zout water druppelde traag langs haar neus, oren, hals en décolleté.

Bevend legde ze twee handen zo rustig mogelijk tegen haar ribbenkast en voelde hoe haar borst regelmatig rees en daalde. Toen ze haar vingers van haar huid haalde, bleef er aan haar handpalm een dunne sliert blauwachtige nevel hangen. Het was een kleur die in deze grauwe wereld niet bestond; een kleur die een diepte en intensiteit bezat die eerder aan een etherische wereld of een hiernamaals deed denken dan aan de realiteit van Silva.

Het kringelde traag omhoog, hing nog even in de lucht, eigenzinnig, voor hij oploste. Tamsin draaide haar palm in het schrale licht van de slaapkamer, vingers gespreid, zoekend naar een spoor van het blauw. Haar huid was droog, op de

vlekken na die nog vochtig waren van het zoute water, maar de nevel was verdwenen.

Ze wilde meer bewijs dat ze nog in leven was.

Haar ademhaling alleen was niet voldoende. Snel greep ze met haar hand naar de lamp op het nachtkastje, ging tegen de spijlen van haar bed aanzitten en trok haar knieën op.

Zeker een half uur zat ze zo, rechtop in bed, bij het flikkerende licht van de lamp, haar knieën omarmend.

Uiteindelijk rolde ze terug op haar rug, maar de rest van de nacht liet ze de lamp branden en deed haar best haar ledematen niet te veel uit bed te laten bungelen.

Toen de wijzer van de wekker vijf uur in de ochtend aansloeg, gaf Tamsin de strijd om de slaap definitief op. Ze kon niet langer doen alsof. Haar gedachten raasden in een chaotische maalstroom terug naar de dromen – nee, ze weigerde dat woord nog langer te gebruiken. Woorden als "droom" waren voor de onschuldige fantasieën van haar kindertijd, toen ze werelden verzoonde en ze ook weer kon sluiten.

Dit was anders.

Wat ze de laatste tijd achter haar gesloten oogleden
meemaakte, was te gedetailleerd en te bizar om af te doen als
een spel van de geest. Waar ze voorheen nog een dunne wand
kon optrekken tussen haar waanbeelden en de werkelijkheid,
was die barrière nu verbrijzeld.

Het besef drong zich op: deze beelden zochten haar niet
zomaar op. Ze jaagden op haar. En met elke nacht dat ze haar
ogen sloot, kwamen ze een stap dichterbij.

Hoofdstuk 3. Wat Jij Leegte Noemt

Twee uur later, rond zeven uur, werd Tamsin wakker.

In de vroege ochtendschemering scheen het schijnsel van de straatlantaarns tussen de knoestige boomtoppen door.

Het creëerde een ballet van dansende strepen op de vloer en haar bed, maar ze negeerde het licht. Schoonheid bestond niet meer, alleen nog de noodzaak om te overleven.

Slaapdronken zwalkte ze naar haar kledingkast. Een snelle blik uit het raam: grijs. Koud. Met een zucht die uit haar stijve tenen kwam trok ze een sweater aan, een versleten spijkerbroek en stoffen gympen die nauwelijks bestand waren tegen het seizoen. Een oversized jas volgde. Elke handeling was een automatische piloot, een poging om de façade van een normaal leven overeind te houden.

In de schaduw van het appartementencomplex bleef ze even staan om de omgeving te observeren, maar ondanks haar onderbuikgevoel was er niets. Haar werk lag op slechts een kwartier lopen. Deze werkdag was niets meer dan een noodzakelijk kwaad om de rekeningen te betalen.

Een wachttijd tot ze aan het einde van de dag weer naar Dr. Cordell kon. Hij was haar laatste strohalm naar de ratio. Of de eerste stap naar het onvermijdelijke.

Haar tocht naar kantoor voelde als een overlevingstocht door vijandig gebied. Ze was nog geen vijf minuten onderweg toen het plotselinge gezoem van een drone haar uit haar concentratie rukte. Snel dook ze de schaduw van de bomen in. In de grote steden zwermde ze als vliegen; hier in het dorp kreeg ze er gelukkig maar eens per week mee te maken. De meeste dorpsbewoners haalden hun schouders op bij deze drones en niemand keek omhoog. Pas toen het gezoem wegstierf, liet ze zich weer zien.

Bij elke voorbijganger hield ze haar adem in. Ze zocht naar een teken, iets dat verraadde dat zij niet de enige was die de scheuren in de wereld zag. Tegen de stroom van mensen in liep ze over het marktplein en daalde via een tunnel af naar haar werk: een koffieketen waar ze een saaie administratieve baan had. Het logo boven de bar was overal hetzelfde: verblindend en herkenbaar, al jaren onveranderd, alsof het zich niets aantrok van wat er buiten langzaam instortte.

Terwijl ze zich met het grootste ongemak langs de tafeltjes wurmde, rook ze verse koffiebonen. Ze verlangde naar een stoel, een notitieboekje, een moment. Maar in plaats daarvan liep ze verder, langs de dampende cappuccino's en ontevreden zuchtjes van vroege klanten, rechtstreeks naar het achterkantoor.

Met een meer dan uitzonderlijk vooruitziende blik en een planning waar je u tegen zegt begon ze met het uitvoeren van haar taken, het invoeren van cijfers voor vestigingen die ze nooit had gezien, totdat er tenminste een dagdeel langzaam voorbij was gegaan. De rest van de middag vocht ze tegen de verveling van taken die haar totaal niet interesseerden. Tegen een uur of drie merkte ze, zoals iedere dag, dat haar aandacht dramatisch begon te verslappen. Opgevolgd door een hittegolf en een oncontroleerbaar gevoel van misselijkheid.

Zweet parelde langs haar voorhoofd naar beneden en gleed als een straaltje tussen haar borsten door. Paniekerig greep ze de randen van haar stoel beet, wetende dat ze niets kon doen om Alia terug te dringen naar waar ze vandaan kwam. Alia kon door de kleinste opening van haar gedachten

glippen. Het ene moment zat ze nog achter haar bureau; het volgende voelde ze haar al, zonder waarschuwing.

Ze liet geen sporen na van aankomst, alleen van bezetting.

Wanhopig wendde Tamsin haar gezicht af van haar glanzende computerscherm, doodsbang voor wat er in de zwarte randen van de monitor tevoorschijn zou komen. Was ze er weer?

Zou ze haar weer terroriseren vanuit haar eigen spiegelbeeld, of dit keer als een ijzige stem in haar hoofd? Ze kneep haar ogen stijf dicht en dwong zichzelf naar het toetsenbord te staren, alsof ze Alia kon terugdringen door simpelweg ieder spiegelend oppervlak te vermijden.

"Waarom ben je nog hier?" fluisterde de zachte stem van Alia.

Tamsin hield haar blik strak op het toetsenbord gericht en weigerde te luisteren. Ze kneep haar ogen zo stijf dicht dat de kleuren achter haar oogleden dansten, totdat de aanwezigheid eindelijk week. Maar iedere keer wanneer er daarna een kleine beweging was in haar nabije omgeving, flitsten haar ogen alle kanten op. Met als resultaat dat ze het laatste uur niets meer gedaan kreeg.

Precies om vijf uur sloot ze haar computer af, gooide een aantal dossiers in haar tas en zwaaide afwezig naar een aantal collega's die het waard waren. Buiten schoven alle winkeleigenaren de metalen rolluiken voor hun winkels en maakten zich klaar voor een avond onderuitgezakt voor de televisie.

Verdoofd slofte Tamsin door het dorp. Na een dag op de automatische piloot voelde haar hoofd altijd volkomen leeg. Er kwam nauwelijks nog informatie binnen en de wereld leek zachtjes om haar heen te draaien. Bibberend zocht ze de beschutting van de oude gebouwen op, terwijl de winterzon langzaam wegzakte en de straat in diepe duisternis hulde. Pas toen het helemaal donker was, durfde ze de schaduwen los te laten.

Met een bonkend hart sloeg ze een verlaten zijstraat in. De meeste dorpelingen leken deze straat met de jaren compleet te zijn vergeten; in alle plannen om het dorp beetje bij beetje op te knappen, was deze steeg schijnbaar nooit een prioriteit geweest. Maar Tamsin was hier met een doel. Ze was deze straat ingeslagen omdat er nog iemand in haar huisde, iemand die ongevraagd in haar gedachten snuffelde

en haar in voortdurende angst liet leven. Ze had hulp nodig, en snel.

Hoog boven de donkere straat, achter een groot rond raam van een vervallen gebouw, stond een man op de uitkijk. Hij had een diepe denkrimpel in zijn voorhoofd en leek zenuwachtig op iets te wachten. De man haalde opgelucht adem toen hij zijn cliënte de hoek om zag komen.

Tamsin tuurde een beetje schichtig naar datzelfde ronde raam, maar toen viel haar oog op een vreemd wezen dat de hoek van een kapotte fontein om rende. Het wezen was delicaat roze, had geen enkel haartje op zijn lijf en een rimpelige huid. Curieus genoeg liep het op twee benen, bijna zoals een mens. Maar dat was het absoluut niet.

Tamsin probeerde het wezen wat beter te bekijken, maar het dook weg tussen vuilniszakken die slordig op de stoep voor een kantorencomplex waren gegooid. Nog geen seconde later stormde een speurende man in een wit soort maanpak diezelfde hoek om. Hij rommelde wat tussen de vuilniszakken en verdween niet veel later in het niets.

Een moment bleef Tamsin staren naar de plek waar het wezen was verdwenen, maar ze schudde de zoveelste vreemde gebeurtenis van zich af. Na een blik op de kerktoeren zette ze haar pas voort en betrad het vervallen gebouw. De hal was donker, de ramen dichtgespijkerd. Snel rende ze de smalle trap op naar de eerste verdieping.

De kamer boven was leeg op wat meubels na: een gammele tafel met vreemde instrumenten, een lelijke schommelstoel en een aktetas met zware, zwarte boeken. In de hoek, bij het ronde raam, zwaaide Dr. Cordell haar kort toe.

Cordell was bijna een meter negentig en ongeveer midden veertig, al was zijn leeftijd moeilijk in te schatten aan de hand van zijn uiterlijk. Hij had kort bruin haar, met een enkele verdwaalde grijze lok die slordig voor zijn grote, bruine ogen hing. Hij droeg een zwart tweedelig pak en straalde een onverwachte kracht uit voor iemand wiens werk voornamelijk in zijn hoofd plaatsvond.

Het enige dat verried dat hij een hoogopgeleide intellectueel was, was zijn ronde brilletje. Zonder omhaal ging hij in de schommelstoel zitten en gebaarde dat zij hetzelfde moest

doen. Cordell leunde iets naar voren, zijn ogen priemend achter de glazen terwijl hij het montuur zenuwachtig op zijn neus rechtzette.

"Je ademhaling was gejaagd bij binnenkomst, Tamsin. Hebben de nachten je weer angst aangejaagd?"

Even knipperde Tamsin met haar ogen. De directe vraag overrompelde haar. Ze besloot dat het veilig genoeg was om toe te geven dat ze het spoor volledig bijster was. Maar het zien van vreemde wezens en het horen van stemmen in haar hoofd zou haar waarschijnlijk in een gesloten inrichting doen belanden, dus besloot ze het eerste wel te vermelden en het tweede nog even niet.

"Iedere dag vanaf mijn zestiende verjaardag een beetje meer," antwoordde ze met een schorre stem. "Het is alsof ik vastzit tussen mijn verleden en een toekomst die ik niet kan zien. Ik weet zeker dat de angst daar is begonnen; het is alsof die dag de grens is geweest waarna alles in mij is veranderd."

"Je spreekt over een toekomst die je niet kunt zien, maar je voelt hem wel. Wat zie je als je dat gevoel niet ontwijkt?"

Tamsin staarde naar de afbladderende verf op de muur achter zijn hoofd. Haar woorden bleven in haar keel steken
"Dat deel in mij is leeg," bracht ze er uiteindelijk moeizaam uit. "Er gebeurt niets. Niet in mijzelf, niet in de wereld. Het is alsof iemand aan de noodrem van de wereld heeft getrokken."

Cordell bromde iets onverstaanbaars, zijn blik als een scalpel op haar gericht. "Je zoekt naar een uitweg, Tamsin, maar je kijkt naar de verkeerde kant van de spiegel. De toekomst... die is er al. Hij wacht, in een andere wereld, en hij is allesbehalve leeg."

Tamsin keek hem aan, maar zweeg. Ze voelde hoe haar hart tegen haar ribben bonsde, een waarschuwing die ze niet kon negeren. Haar handen grepen instinctief naar de rand van haar stoel, klaar om op te staan wanneer nodig.

"Het is een wereld die zich buiten ons zicht heeft gevormd," vervolgde hij, terwijl hij zijn stem verlaagde tot een samenzweerderig gefluister. "Die alles bezit wat wij nog moeten uitvinden. Maar het is meer dan dat. Ze hebben niet alleen de toekomst buiten ons zicht omgevormd; ze hebben ervoor gezorgd dat wij zelf de controle over onze eigen weg

zijn kwijtgeraakt. Je voelt die leegte omdat je probeert te sturen in een wereld waar het stuur allang is weggehaald." Hij staarde haar indringend aan. "En geloof me... die wereld houdt ons nauwlettend in de gaten."

Cordell trok zijn lippen op in een dunne, pijnlijke glimlach. Zijn ogen, die normaal zo scherp waren, oogden nu moe en dof, alsof de waarheid die hij zojuist had uitgesproken hem net zo zwaar viel als haar.

Tamsin slikte moeizaam, haar handen trokken zich los van de rand van haar stoel en haar blik schoot naar de deur.

"Bedoelt u... letterlijk?"

Haar wenkbrauwen trokken zich samen. De scepsis in haar blik maakte snel plaats voor onrust. Cordell was zonder twijfel briljant in zijn vak, maar zijn neiging om alles in verhalen en fictieve metaforen te verpakken, begon haar steeds meer tegen te staan. Alsof haar leven een script was dat hij aan het schrijven was. Met een abrupte beweging sprong ze overeind; haar stoel schurend over de houten vloer.

"Hou alsjeblieft op met die verhalen," beet ze hem toe, haar stem trillend. "Vertel me gewoon wat er met me aan de hand is!"

Cordell keek naar haar, en voor een fractie van een seconde leek de maskerachtige rust die hij altijd droeg te versplinteren. Hij zuchtte, een geluid dat klonk alsof hij een enorme last van zijn schouders liet glijden, maar hij antwoordde niet. De tijd leek in de kamer stil te staan, enkel onderbroken toen een klok op zijn bureau zwaar en dof begon te slaan. Abrupt stond hij op, liep naar zijn bureau en schreef met een haastig handschrift een datum op een vergeeld papiertje. Zonder haar een kans te geven om te reageren, liep hij terug naar zijn stoel. Enkele minuten later, terwijl de deur achter haar in het slot viel, wreef hij vermoeid over zijn slapen.

Hij kwam nog helemaal niet in de buurt van waar hij met haar wilde zijn, en dat baarde hem zorgen. Maar hij was gedreven genoeg in de psychiatrie om antwoorden uit iemand te krijgen door er alleen mee aanwezig te zijn in een ruimte.

Toen hij zijn blik afwendde en naar het oosten keek, rees de maan op: groot en helder, veel indrukwekkender dan hij in de

toekomst ooit had gezien. Zijn dochter kende de maan slechts als een illustratie in een vergeten kinderboek, iets wat ooit écht was maar nu een decorstuk in een artificiële hemel.

Zijn gedachten keerden terug naar zijn cliënte.

Ze was een enigma: een vrouw met een gespleten ziel, zowel nostalgisch als vernieuwend. Maar die vernieuwende kant was verdwenen, en het was zijn taak uit te zoeken hoe dat gebeurd was en of er nog iets van terug te halen viel.

Hij had vermoedens, meer dan vermoedens zelfs, maar tot nu toe had hij ze voor zichzelf gehouden. Sommige waarheden konden een mens breken wanneer ze op het verkeerde moment werden uitgesproken.

Maar hoe lang kon hij dit blijven volhouden?

Deze rol, half mentor, half marionet, was hem opgelegd door een man die hij met toenemende weerzin gehoorzaamde, alleen om toegang tot de toekomst te behouden en zijn gezin uit de vuurlinie te houden. Één verkeerde beweging, één sprankje sympathie te veel, en het systeem dat hij van binnenuit probeerde te ondermijnen zou hem verzwelgen.

Hoofdstuk 4. Onder het Oog van de Toekomst

Een zwakke streep daglicht kroop door de kieren van stoffige lakens over Tamsins gezicht. De woorden van Dr. Cordell spookten door haar hoofd, als een onontkoombare waarheid die haar geen moment meer met rust liet. De hele nacht had ze amper geslapen; haar ogen waren rood doorlopen en dikke, donkerpaarse kringen vormden zich om haar ogen.

Haar kamer was een puinhoop, maar de rotzooi voelde als iets uit een ander leven; het interesseerde haar niet meer.

Een plotselinge drang tot handelen joeg haar uit bed.

Ze stapte over de berg rotzooi, de kamer rondkijkend alsof ze een vreemde was in haar appartement. Hier wachten zou haar van binnen verteren, maar waar moest ze heen? De vage hints in haar hoofd gaven geen route, alleen een onbestemd gevoel van haast.

Niet veel later verliet ze het appartement, struikelde de trap af en slenterde over de hoofdweg van het dorp. De waterige ochtendzon wierp lange schaduwen in de smalle kloven tussen de gebouwen.

Bij een doodlopende straat nam een oude man voor een antiekwinkeltje zijn hoed af en knikte. Tamsin zwaaide terug. Vroeger had hij in het geheim vuurwerk voor haar afgestoken: zilveren vogels die zingend om haar heen fladderden, gouden vlinders die als een regen neerdwarrelden. Heel even voelde ze weer de overtuiging dat magie moest bestaan. Ergens.

Tegen een uur of elf liep ze een café binnen.

"Een glas tapwater, alsjeblieft."

De barman knikte zonder blik van herkenning, zoals iedereen hier deed. Nog geen minuut later kreeg ze het glas aangereikt en bleef bij de bar hangen, tussen een stel bontgekleurde pubers en oude mannen, in de bedompte ruimte.

De dorpsmensen zaten meestal aan de bar; dansen was een zeldzaamheid. En áls er werd gedanst, dan was het altijd een dronkaard van buiten het dorp die vooral dééd alsof hij kon dansen.

Uit een rokerig hoekje klonk plotseling een stem:

"Jij bent er ook zo een, hè? Zo" n bleke wegzwerper."

De pubers, zichtbaar dronken en stoned, lagen dubbel van het lachen. Tamsin voelde hoe de woorden even bleven hangen, maar reageerde niet. Ze keek weg, haar blik gefixeerd op een man achter het raam: de vreemdeling met het bolle oog. Ze dronk haar glas in één keer leeg, zette het neer, liet wat geld achter en liep met snelle pas naar buiten.

Een slungelige puber wrong zich langs haar en hield de camera zo dicht bij haar gezicht dat ze zijn adem kon voelen.

“Je ziet eruit alsof je half uit jezelf bent gevallen.” Hij grijnsde. Zijn woorden hingen in de lucht, opgeblazen leegte verpakt als durf.

“Maak je geen zorgen,” zei Tamsin. “Ik val vanzelf weer terug.”

Haar stem bleef vlak, maar haar handen verrieden haar; één vinger trok even samen, alsof ze iets moest breken om rustig te blijven.

Toen zag ze hem weer: de vreemdeling. Dezelfde man die de afgelopen maand iedere avond roerloos voor haar appartement had gestaan. Zijn wandelstok kletterde op de

stenen terwijl hij de jongen bij de kraag greep en hem moeiteloos van de grond tilde. Het rumoer in het café verstomde. De puber spartelde, zijn gezicht schokkerig rood.

"Wat wil je van me?!" piepte hij.

De man bracht zijn gezicht dichtbij, zodat de jongen alleen dat scheve, dubbelzijdige gelaat zag. Half mens, half uilachtig wezen. Zijn stem klonk laag, onverwacht helder:

"Ik wil dat je je herinnert wie je had kunnen zijn, vóór je jezelf liet wegglijden in leegte."

Toen liet hij hem los. De jongen wankelde, zijn camera vloog met een sierlijke zwaai in de goot. Hij rende, struikelend, de straat uit. Een vluchtend silhouet dat geen richting meer kende.

Toen Tamsin met haar ogen knipperde, was de vreemde man weer verdwenen.

"Bijzonder vreemd," mompelde ze, al bleef ze nog even roerloos staan. Het drong tot haar door dat dit geen toevallige ontmoeting was; hij volgde haar.

Haar vingertoppen gleden langs de rafels van haar mouw. De lucht om haar heen vervaagde tot schemer; het licht van de lantaarns kleurde de straat in vale tinten. Ze voelde de avond naderen, tijd om naar binnen te gaan. Eerder die dag had ze de jongens uit het café al een paar keer in de steegjes rondom het plein zien rondhangen. Via het park naar huis was veiliger. Daar kwam nooit iemand.

Ze sloeg het pad in dat tussen de bomen verdween. Onder haar gympen kraakten bladeren en de lucht in het park rook naar dennen. Maar plotseling stopte het geluid. En de geur van dennen maakte plaats voor de geur van metaal. Tussen de schaduwen van de dennen gleed iets wits, een flits, een beweging te ordelijk om menselijk toeval te zijn. Tamsin kniep haar ogen tot spleetjes en zag ze duidelijker: mannen in witte pakken, die met een onnatuurlijke gratie door het bos gleden.

In volle vaart rende ze het park uit, dwars door het beekje, struikelend over gladde stenen, half verstijfd door de bijtende kou. Ze voelde de verse herfstgrond onder haar gympen knappen, terwijl de wind de bomen deed ombuigen en de laatste bladeren ritselend losmaakte. Wind gierde door de

dorpsstraat terwijl ze het kale plein overstak, het licht van haar appartement als enige baken in de verte.

Tegen de tijd dat ze eindelijk, vermoedelijk ongezien, de voordeur bereikte, trilde ze zo hevig dat ze de sleutel nauwelijks in het slot kreeg. Even bleef ze staan, haar adem scherp in haar keel, luisterend naar het kloppen van haar eigen hart. Toen schoot ze naar binnen als een opgejaagd dier.

Om iets over tienenvloog de rode lamp van het beveiligingssysteem aan. Onmiddellijk voelde ze zweetdruppels over haar nek glijden. Dat gebeurde altijd zodra het rode licht aansprong. Niemand stond hier zomaar voor de deur met de geur van verse koffie en een glimlach die niet iets verraadde. Al helemaal niet onverwachts. Zulke dingen gebeurden niet bij eenzame buitenbeentjes aan de rafelrand van de stad.

Een hittegolf leek haar lichaam opnieuw te overspoelen, terwijl een vlaag van misselijkheid opstak. Haar tegenstrijdige evenbeeld was er weer. Onaangekondigd, zoals altijd. Maar deze keer had Alia zich als een spook vanuit haar diepste kern naar buiten gewrongen. Toch was er iets

veranderd aan haar. Elke keer dat ze haar opnieuw plaagde met vage hints en nare verwensingen, leek ze er een beetje minder gezond uit te zien. Donkere plekken hadden zich verzameld onder haar verduisterde ogen, haar vingernagels waren afgebrokkeld, en haar normaal sensuele rode lippen vertoonden de eerste barsten.

Ergens diep in haar, in dat duistere oord van haar ziel waar ook haar recente nachtmerries woonden, fluisterde Alia's stem:

"Het komt je halen. Over nachtelijke wegen, door de schaduwen van het heden. Langs donkere bossen, op hobbelige zandwegen. Let je op?"

Alia stuurde haar ogen richting het raam dat uitzicht bood op het plein. Onder een esdoorn, verscholen tussen overwoekerde takken en struiken, stond een staalblauwe auto geparkeerd. Een slank, gestroomlijnd model, zwevend een paar centimeter boven de grond, alsof de aarde hem niet wilde dragen. Het voertuig glansde zwak in het maanlicht, te stil, te perfect, alsof het niet helemaal bij deze wereld hoorde.

Heel even bleef ze staan, gevangen door de gladde lijnen en het glinsterende oppervlak van het voertuig. Iets in haar wilde het aanraken, zekerstellen dat het echt was.

Toch kreeg ze het gevoel dat niet zij het voertuig bekeek, maar het voertuig háár, alsof iemand achter het staal haar naam fluisterde. Verwondering groeide uit tot angst toen het portier openging en een man in het wit uitstapte.

Snel trok ze de lakens dicht, waarbij ze zich bijna verslikte in het stof, en hing een vloerkleed voor het raam. Alsof dit haar wat extra bescherming zou kunnen bieden.

Toen ze even later het gedreun van voertuigen in de verte meende te horen, glipte ze naar de rommelige badkamer en gooide een plens koud water in haar gezicht. Maar het hielp nauwelijks.

Daarna liet ze zich op bed vallen, zoals vaker nog volledig aangekleed; terwijl ze de slaap vervloekte die haar evengoed geen ontsnapping bood aan de werkelijkheid.

Hoofdstuk 5. Waar je wakker wordt

Terwijl Tamsin met haar ogen dicht lag, voelde ze een koude windvlaag langs haar oren schuren, gevolgd door geritsel van bladeren. Ze wilde zich vastgrijpen aan de spijlen van haar bed, wetend dat de dromen, of visioenen, weer gekomen waren. Maar terwijl ze dat probeerde, voelde ze niets.

Haar handen maaiden doelloos in het rond.

Opnieuw zat ze vast in een levensechte droom.

Angstig gluurde ze tussen haar vingers door, liet toen haar handen zakken, en zag dat ze zich bevond op een verlaten terrein, omringd door een bosachtige omgeving.

In de verte stond een afgelegen huis dat er op het eerste gezicht verlaten uitzag.

Het huis voor haar had slechts één verdieping en zag er oud en vervallen uit. Maar vreemd genoeg werd het omringd door een hoog smeedijzeren hek, met een inbraaksysteem dat veel te overdreven leek voor zo'n onooglijke woning, diep verscholen in het bos. Binnen ving ze slechts een glimp op van een spookachtige vrouw: grijs krullend haar, een

zongebruind, rimpelig gezicht. Ze strompelde richting een achterdeur en verdween uit het zicht.

Met knikkende knieën liep Tamsin haar achterna, tastte zich door het donker een weg naar binnen. Plots draaide de vrouw zich om, met een ruk, en keek haar recht in de ogen.

Daarna werd alles zwart. Alsof iemand een doek over een lens had gegooid, precies op het moment dat er iets duisters, iets illegaals vastgelegd zou worden.

Tamsin schrok wakker uit het zwarte niemandsland. Ze rilde, sloeg de rafelige deken van haar lijf, opende haar ogen nog wat verder en ging rechtop zitten. Haar benen gleden over de rand van het bed.

"Parvis," dacht ze verwoed.

De plek die ze in haar droom had bezocht, kende ze. Tot haar grote verbijstering was deze plek niet verzonnen. Niet een van de vage, zwevende landschappen waar haar dromen haar meestal heen voerden. Ze had eerder van Parvis gehoord. Ze wist zelfs zeker dat ze er geweest was. Peinzend bracht ze haar hand naar haar hoofd. Alles begon in

elkaar over te lopen: de dromen met hun tastbare sensaties, de hallucinaties waarvan ze niet zeker wist of ze wel hallucinaties waren, en nu ook locaties uit dromen die ze daadwerkelijk kon terughalen uit het echte leven.

Midden in de nacht, om tien voor half vier, werd ze wakker van iets anders dan een nachtmerrie. Het was de telefoon in haar ladekast, die op irritant harde toon door de stilte van de nacht sneed. Wie in vredesnaam belt er op zo" n godvergeten uur? dacht ze, terwijl ze onhandig naar het toestel graaide en het met moeite tegen haar oor hield.

"Tamsin?" klonk een zenuwachtige maar bekende stem.

Ze schoot overeind in bed en deed haar nachtlampje aan.

"Ja?" mompelde ze, nog met dubbele tong van vermoeidheid.

"Sorry dat ik op zo" n raar tijdstip bel."

"Waarom belt u midden in de nacht?"

Dr. Cordell schraapte zijn keel. Aan de andere kant van de lijn hoorde ze hem zwaar ademen. Terwijl Tamsin in haar bed lag, bevond Cordell zich in een verduisterde steeg in een stad die nergens op de huidige wereldkaart in het heden te vinden

was. Hij leunde met zijn zware, uitgeputte lijf tegen het beslagen glas van een vreemde telefooncel, waarvan het oppervlak plakkerig was van condens.

Af en toe inhaleerde hij gretig uit een masker dat verbonden was aan een blauw kastje aan de muur. De lucht in de toekomst was al maanden zwaar en bedompt, verstikkend van de overbevolking en chemische dampen.

Een groep mensen liep langs de cel. In doodsangst draaide hij zijn gezicht weg. Ze waren opgepompt, onnatuurlijk breed gebouwd, met een vale huidskleur en lege ogen waar geen spoor van eigen wil meer in lag.

"Ik moet stiekem bellen," zei hij, vermoeid maar met een zweem van vastberadenheid in zijn stem. "Gisteren is me duidelijk gemaakt dat ook ik mijn keuzes moet maken."

Zijn gezicht was gehavend: twee paarse ogen, een opgezwollen bovenlip waar opgedroogd bloed als roest aan zijn witte overhemd kleefde. Hij klonk alsof hij elk moment kon omvallen.

"Ik moet je iets mededelen... al heb ik niet veel tijd meer."

"Mededelen?"

"We zullen elkaar een tijd niet kunnen spreken. Het is te riskant. En ik wil je op het hart drukken: alles wat we besproken hebben, was niet slechts figuurlijk. Soms klinkt de waarheid bizar omdat de werkelijkheid het begrip is ontgroeid."

Hij keek bedrukt om zich heen terwijl hij sprak. De laatste tijd voelde hij zich steeds meer verdwaald wanneer hij terugkeerde naar de toekomst. Waar hij ook keek: alles deed denken aan een eindeloze fabriek. De mensen hier hadden eten, comfort, overvloed... maar geen ziel. Zwaar werk bestond niet langer; machines hadden het overgenomen.

Toch was er een nieuwe honger ontstaan, een verlangen naar iets wat ze zelf kapot hadden gemaakt: authenticiteit.

Een honger naar menselijkheid in een wereld die die allang had afgedaan. Hij zuchtte diep door de hoorn en vervolgde:

"We zullen elkaar binnenkort hier zien. Maar een ontmoeting in het heden is momenteel te gevaarlijk."

"En waar is hier?" vroeg Tamsin, terwijl ze nadacht over wat hij precies bedoelde met hun eerdere ontmoetingen, al wist ze dat verdere vragen nu zinloos waren.

"Niet waar jij bent," was het enige antwoord.

"Dat is alles?" mompelde ze versuft en licht geïrriteerd.

"Had je die vage boodschap niet gewoon overdag kunnen brengen? Of, volgende week?"

"Er komt misschien wel geen volgende dag of volgende week meer."

Zijn stem werd ijl.

"Je zult begrijpen wat ik bedoel wanneer de tijd verder tikt... en hopelijk is het dan niet te laat."

Na een stilte die net iets te lang duurde, verbrak hij de verbinding.

Tamsin keek met glazige ogen naar de telefoon in haar hand. Cordell was altijd al anders geweest dan andere psychologen. Maar nu begon ze serieus te twijfelen of hij überhaupt wel een psycholoog was.

Wat als hij vandáár kwam, van dezelfde plek als zij?

De mannen in het wit, of Alia? Wat als hij met hen onder één hoedje speelde? Het enige wat het telefoontje van Cordell had gedaan, was haar nóg een slapeloze nacht bezorgen. Toch hield ze zich vast aan de hoop dat helderheid zou komen met het ochtendlicht. Misschien zou het allemaal duidelijker zijn na wat slaap.

Ze liet haar hoofd zakken in het kussen. En van de ene duisternis gleed ze moeiteloos de andere in, dieper, naar de verborgen kamers van haar onderbewuste.